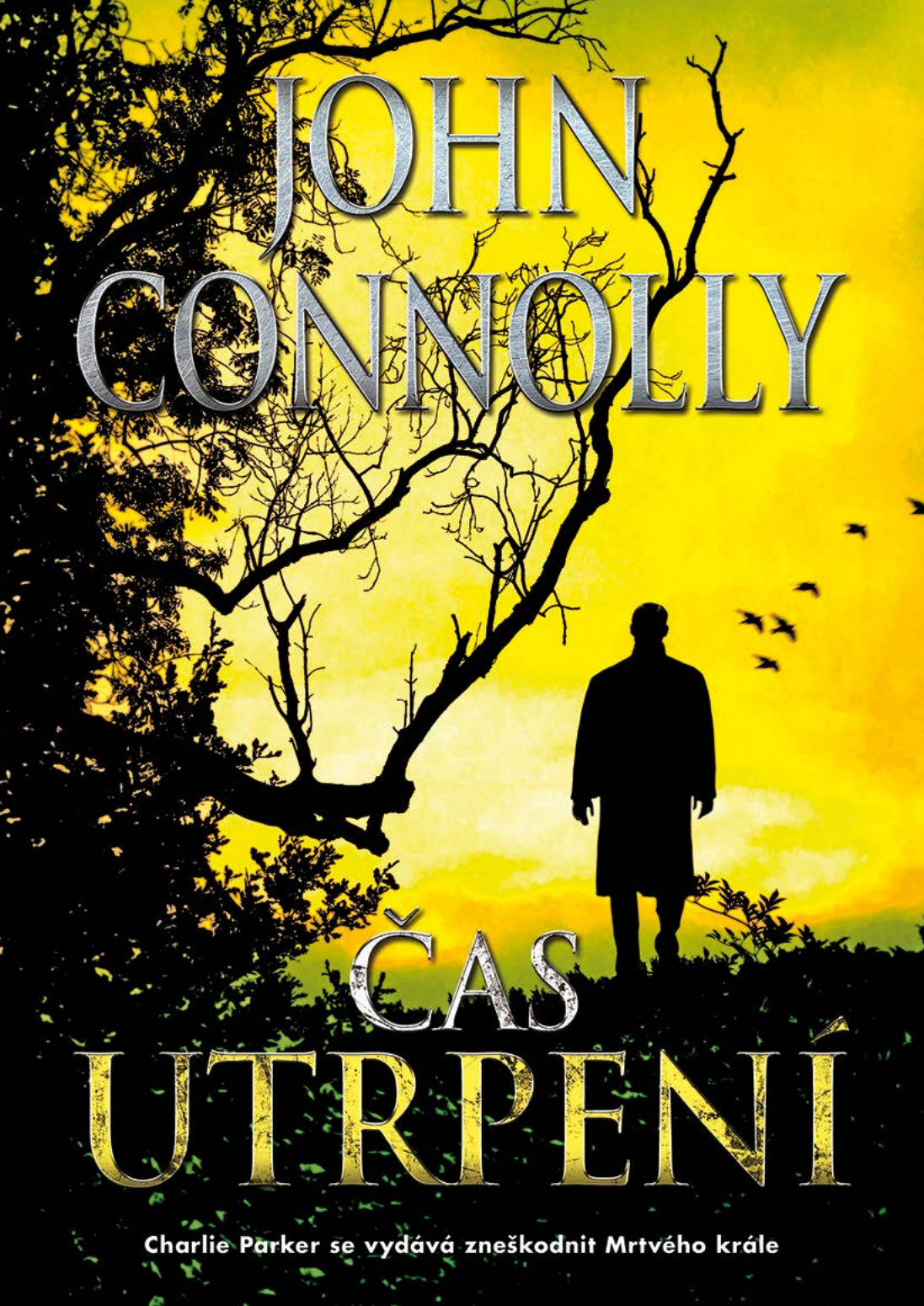

JOHN
CONNOLLY

ČAS
UTRPENÍ

Charlie Parker se vydává zneškodnit Mrtvého krále

Čas utrpení

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

John Connolly

Čas utrpení – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ČAS UTRPENÍ

JOHN
CONNOLLY

ČAS
UTRPENÍ

Přeložil Martin Verner

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 Bad Dog Books Limited
All rights reserved.

Z anglického originálu *A Time of Torment*
(First published by Hodder & Stoughton Ltd, London 2016)
přeložil © 2019 Martin Verner
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5305-6 tištěná verze
ISBN 978-80-759-5324-7 ePub
ISBN 978-80-759-5325-4 Mobi
ISBN 978-80-759-5326-1 PDF

Věnováno Davidu Torransovi a Claudii Edelmannové
z knihkupectví No Alibis v Belfastu

I

Stejně jako pes, on loví ve snech.

Alfred Tennyson,
první baron Tennyson (1809–1892), *Locksley Hall*

1

Nejprve krouží a pak začnou sestupovat, klesají zvolna a blíží se tak zlehka, že jejich příchodu si může sotvakdo všimnout. Jsou to dravci v lidské podobě a ten, kdo je vede, je bytost dvojího druhu: ztracený a znovu povstálý, člověk a pták; nejmladší z nich, přesto však podivně starodávný. Přetrval, a odměnou mu byl nový zrod. Znal už svět, který tu byl před tímhle. Zahlédl tvář nového boha.

Je sám se sebou smířený, a proto chce rozdmýchat válku.

Teď zrychlili, klesají po spirále stále sevřenější, všichni tři jako jeden, šosy kabátů se jim třepotají v čerstvém povětří; jejich příchod se obešel bez jediného špitnutí, ani stín se nemihl, ani vrabec poplašeně nevyletěl. Svět jen potichu čeká na zkázu a život ve své dokonalosti snad na spasení, snad na zánik.

Mraky se rozestoupily a mezi nimi se prodral paprsek světla, jenž je zachytil v letu. Jako by, byť jen na chvilku, upoutali pozornost božstva, které sice dlouho dřímalo, teď však se probralo k bdělosti šelestem bojové letky, jež pozvedla zbraň ve jménu Kapitána, Toho, kdo čeká za sklem, Pána vos.

A staré božstvo povolá svého syna proti nim a dravci jej budou následovat.

Uběhla už hodně dlouhá doba od chvíle, kdy se Šedovlasý obával, že bude odhalen. Ve skutečnosti totiž neexistoval. Neměl fyzickou podobu. Přebýval v druhých, nosil stejnou kůži a jen s posledním vydechnutím bylo možné zahlédnout zákmit jeho skutečné podstaty, ačkoliv i v téhle chvíli upřednostňoval, že zůstane nespatřený, zůstane zahalený temnotou. Ne že by nerad působil bolest, ale to byl spíš jen vrtoch, jedna z jeho zvláštních libůstek, kterými oplýval. Smrt považoval teprve za začátek, což bylo také příčinou toho, proč zůstával tak dlouho neodhalen. Dokázal zařídít, aby smrt trvala roky. Fyzickou bolest bylo možné snášet jen omezenou dobu, protože tělo nakonec svou duši opustí, ale duševní agonie nabízí bezpočet variant a i ta nejjemnější obměna způsobu trýznění může uvolnit nový výtrysk utrpení.

Osoba, v níž se Šedovlasý ukazoval světu, se honosila vlastnostmi inverz-

ního chameleona – byla nápadná, vesměs oblíbená a oplývala svérázným humorem. Jmenovala se Roger Ormsby. Ormsby vystupoval jako čerstvý šedesátník nevysoké postavy, šedé vlasy i bradku pečlivě zastřižené. Honosil se malým bříškem, které hrdě vystavoval na odiv jako nastávající maminka, jež dává radostně najevo svůj stav. S oblibou nosil červené šle a vesty různých barev. V zimě se odíval do tvidu, v létě do lnu, upřednostňoval odstíny krémové a béžové, které osvěžoval pestrými, leč vkusnými kravatami a kapesníčky. Uměl hrát na klavír, s lehkostí tančil valčík i twostep, ale přesto z Ormsbyho nitra vyzařovalo něco divného, mechanického, jako když loutkoherec vodí své marionety. Když mu prsty kmitaly po klaviatuře, znalec klasické hudby dokázal v jeho hře odhalit sterilitu, na tanečním parketu mohl pečlivý pozorovatel vidět přesné, avšak radost postrádající kroky.

Ormsby nerozebíral politiku ani náboženství. Vážně se stavěl pouze k nezávazným tématům a v důsledku toho býval velmi oblíbeným hostem u večere. Byl veselým vdovcem, plně oddaným památce zesnulé manželky do té míry, jež mu nedovolovala víc než jen příležitostný flirt s mnohem méně osamělými vdovami v illinoiském Champaign, avšak nepřipustil, aby mu láska k odkazu partnerky na věčnosti zkalila vědomí či vztahy s okolím. Vždy byl žádaným doprovodem do divadla, kina nebo příležitostně do operety, avšak absence sexuálního podtónu v těchto vztazích mu dovoľovala proplouvat společenskými úskalími života sem a tam s nebývalou lehkostí. Byl členem spolků Přítel knihovny či Audubonova společnost na ochranu přírody a pravidelným návštěvníkem přednášek o místní historii. Když se to hodilo, stal se i velkorysým – nikoliv však přespříliš – mecenášem různých akcí. Pravda, našli se i tací, kteří ho rádi neměli, protože nikdo se nezavděčí všem, ale tihle věční škarohlídi byli považováni většinou pouze za lidi, kteří nedokážou přenést přes srdce, že je na světě někdo prostě spokojený.

A tak Roger Ormsby proplouval životem jako načepýřený kohout, který staví na odiv svou přítomnost, avšak jen co za ním zapadnou dveře, umělá jiskra v jeho oku pohasne, výraz se vyprázdní a zorničky zčernají, jako když měsíc pohltí černá díra.

Tohle byl Roger Ormsby – nebo, chcete-li, Šedovlasý –, tohle byly dva rozměry téže bytosti, jako rub a líc, jako převlečník a podšívka. Při výběru oběti postupoval obezřetně, připravoval se celé měsíce. Neštítel se ani příležitostného zločinu, ale uvědomoval si, že dnes je to riskantnější, než tomu

bývalo dřív, protože všude jsou nainstalované kamery. Navíc Ormsby chtěl umět předvídat, jak se oběti v dané situaci pravděpodobně zachovají, takže se potřeboval obeznámit s jejich širokým sociálním prostředím. Nesměli to být samotáři žijící izolovaně od rodin a přátel. O odpadlíky neměl zájem. Čím víc byli milováni, tím lépe. Toužil po hýčkaných potomcích. Chtěl nezletilce ze spořádaných rodin. Prahlel po dobrých matkách malých dětí. Potřeboval emocionální vazby.

Vybíral si pouze lidi, jež by mohl pomalu a bolestivě ničit celá dlouhá léta, snad i desetiletí.

Ormsby nechával lidi zmizet a pak pozoroval ty, kteří je milovali, jak se vyrovnávají se svým osudem. Chápal, jaké to je žít s trochou naděje; není to zoufalství, co člověka ničí, je to přesně naopak. Naděje drží hlavu nad vodou, beznaděj ji nechává klesnout. Beznaděj s sebou přináší možnost konce, jejímž krajním důsledkem je smrt. Ale naděje povzbuzuje. A toho se musí využít.

Výsledkem některých Ormsbyho akcí bylo, že si lidé tu a tam sami vzali život, ale to považoval za selhání obou stran – své i jejich. Prvními oběťmi byli vždy ti, jež zabil nejdříve. Ti ho ale zajímali ze všech nejméně. Rád sledoval ty, kteří zůstali, jak se snaží vyrovnat se se svým údělem. Věděl, že každé ráno hned po probuzení si na svou ztrátu nevzpomenou: na matku, syna, dceru. (Ormsby odmítal nechat mizet dospělé muže. Byl silnější, než vypadal, ale ne natolik, aby si byl jistý, že přemůže urostlého chlapa, a zvláště ne teď, když zestárá.) Pak ale, několik vteřin poté, si lidé svou situaci znovu uvědomí a tenhle okamžik byl pro Ormsbyho největším potěšením.

Neštítel se ani ponoukání a připomínání se, ale tady vstupoval na tenký led. Občas posílal příbuzným poštou různé předměty – náhrdelník, hodinky, dětskou botičku –, aby si užil následný rozruch, který tím způsobil. Nutil unesené děti psát matkám a otcům dopisy, v nichž je ujišťovaly, že se těší dobrému zdraví a je o ně postaráno. (I dospělé dokázal přinutit, aby napsali podobná falešná osvědčení, ale u nich se mu to dařilo pouze pod pohružkou fyzické bolesti.) Dokázal čekat třeba roky, než takovou zprávu odeslal, záleželo na věku dítěte a na reakci rodičů. Dopis vhodil do schránky daleko od svého domova, často během dovolené, a vždy se nejprve ujistil, jestli okolí není střeženo kamerami.

Díky internetu sledoval Ormsby snadněji vývoj okolo obětí, ačkoliv si dával

dobry pozor, aby za sebou nenechal elektronikou stopu. Sva patranı skrýval mezi namátkové prohledávání novinových zpráv a časopisů, často k tomu využíval veřejné knihovny nebo domény užívané imigranty. Nenechával veřejné stránky informující o pohřešovaných osobách nebo shromáždění věřících, na nichž se lidé modlili za šťastný návrat zmizelých, protože byl přesvědčený, že úřady taková místa a instituce při podobných příležitostech monitorují. Ormsby se obvykle spokojil s vědomím, že utrpení, které způsobil, pokračuje v nezmenšené míře. A když nic jiného, Šedovlasý si vystačil s živou představivostí. Díky tomu dokázal dlouho přežívat, aniž by vraždil: přesto, jak léta ubíhala, se počet jeho obětí zvyšoval. Mohl se doslova přehrabovat v množství zničených životů. Vysával city jako upír.

Ted, když jel Ormsby domů, přemýšlel nad metaforou, která se mu vzhledem k okolnostem zdála zcela přesná. Vybavila se mu scéna ze Stokerova *Drákuły*, v níž se hrabě vrací do svého hradu a předhazuje svým třem upířským nevěstám dítě zabalené v pytlí. V tuhle chvíli leželo v kufru Ormsbyho auta také jedno takové dítě v pytlí. Jmenovalo se Charlotte Littletonová. Bylo jí devět a její únos byl dílem jednoho z vzácných okamžiků, kdy příležitost dělá zloděje: holčička si v podvečerním slunci hrála s míčem, brána byla otevřená, míč se jí skutálel na liduprázdnou ulici, kterou tvořila řada velkých domů...

Šťastná náhoda: Bůh – pokud existuje – na okamžik nedával pozor.

A srdce Šedovlasého zaplesalo.

2

Ormsbyho manželka zemřela náhle, když jí bylo sotva čtyřicet a jemu pětatřicet. V té době měl totiž Šedovlasý alias Ormsby některé hry už rozehrané a zajímalo ho, jestli se jeho žena, která nebyla vůbec hloupá a ne-tečná, ale spíš naopak, nezačne po jeho aktivitách pít. Někdy si říkal, jestli by nakonec nebyl nucen zbavit se jí. To, že jí nečekaně selhalo srdce, když na pouličním tržišti zkoumala zralost avokáda – což mělo mimochodem za následek, že od té doby se Ormsby avokáda už nedotkl – bylo vlastně šťastným rozuzlením. Kdyby šel ještě hlouběji, nebyl si vůbec jistý, proč si ji vlastně vzal. Domníval se, že asi prahl po pevném zázemí, vycházej ze zkušeností z vlastní rodiny, rozvodu a tahanic, a z příkladu matky, jejíž mateřské instinkty se projevovaly nanejvýš schopností předložit mu s největším sebezapřením kus ohřátého cheeseburgeru, čímž péče o jediného syna prakticky končila. Následný vztah s jeho manželkou byl proto láskyplný, nicméně postrádal hlubší vřelost, což však ani jednomu nijak zvlášť těžkou hlavu nedělalo.

A možná že už tehdy si také linkoval svůj budoucí život a vytyčoval rámec vlastní identity, jenž by z něj sňal jakýkoliv stín podezření: Roger Ormsby, obyčejný spokojený ženáč, který se živí prodejem barev a malířských potřeb. Musí trávit spoustu času na cestách, přespávat v omšelých motelech a většínou se i osaměle stravovat, vždy ale ve střehu, uši nastražené.

Z kufru auta se ozvalo bouchání, zvýšil proto hlasitost rádia: na NPR běžely zprávy, které byly právě tím typem pořadu, jehož byl muž jako Roger Ormsby ideálním posluchačem. Býval také kuřákem dýmky, spokojeně bafal během jízdy, dokud se víc nepoučil o rakovině jazyku a hrtanu. Na základě toho se zodpovědně rozhodl této libůstky vzdát. Přesto mu dýmka chyběla. Musel vždycky něco dělat s rukama.

Samozřejmě že tu dívku bude muset rychle zabít. S neplánovanými obětmi byla vždycky potíž. Možná by si to byl rozmyslel, nebýt toho, že nedávno se dost ochladilo. Díky tomu nebude podezřelý, že ve svém velkém starém domě pořádně roztopí kotel. Noc stráví výslechem, aby se toho dozvěděl co nejdříve.

o její rodině, a potom to s ní skončí: jedna rána do hlavy, která ji omráčí, a pak ji uškrtí. Nechtěl, aby trpěla.

Hra začne hned potom.

Zasnil se při představě následujících měsíců a let.

A stíny, jež mu byly v patách, rojnice lovců, zůstaly zcela nepovšimnuty.

Ormsby kupodivu rozvíjel svůj zvláštní apetit pozorováním občanských konfliktů v zemích, ve kterých nikdy nebyl a o jejichž politické a sociální problémy jevil jen malý zájem. Uchvátily ho však způsoby vojenských diktátorských režimů v Argentině a Chile, které běžně nechávaly „mizet“ své odpůrce. Avšak bez jasné identifikace těl, bez ostatků a hrobů žily jejich rodiny v nejistotě a své milované oplakávaly jako duchy, již jsou skoro určité po smrti, protože šance, že se objeví živí, se blížily nule. Mezi oblíbené metody vojenských junt patřilo například shazování svázaných zajatců z letadel do moře. V Chile jim navíc přivazovali k tělům pražce, aby mrtvolvy nevyplavaly na povrch.

A pak tu byli také irští teroristé, kteří vyvlékali ovdovělé matky z domovů, a než je zastřelili ranou do hlavy, tajně je mučili, aby poté jejich těla pohřbili na odlehlých písčitých pásech pobřeží. Když svůj čin dokonali, vrátili se s čistým svědomím ke svým rodinám a společenstvím, přičemž s takto opuštěnými a osiřelými dětmi se pak klidně potkávali na ulicích. Podivné hry na vrahy a oběti se děly po dlouhá desetiletí, obě strany znaly identitu těch druhých, avšak nikdo se tomu nedokázal postavit, a tak se hrálo stále dál. Ormsby, který měl pro podobné věci plné pochopení, se domníval, že by si byl boj za svobodu pěkně užil, kdyby se mu to bývalo poštěstilo: k ještě většímu utrpení těch, kteří zůstali v nevědomosti, nejistotě. Byl to sadismus v nejryzejší podobě.

Před Ormsbym se objevil dům, v němž bydlel. Zabočil na příjezdovou cestu a stiskl dálkové ovládání garážových vrat. Do domu se dalo vstoupit přímo z garáže, bylo jen nutné projít technickou místností, z níž zároveň vedly i dveře do sklepa. V praxi to znamenalo, že mohl se svými oběťmi snadno manipulovat, aniž by byl spatřen. Vjel do garáže, vypnul motor a zmáčkl tlačítko na dálkovém ovladači podruhé, což mělo za následek, že se garážová vrata začala zavírat a sjíždět dolů. Už vystoupil z auta a chystal se otevřít zavazadlový prostor, když si všiml, že se vrata zastavila.

Ormsby je pozoroval. Zkusil znovu stisknout tlačítko. Nic. Vrata sebou dokonce ani nezašklubala, což by člověk očekával, kdyby se mechanismus jen nějak zasekl. Vzal z poličky baterku, prohlédl táhla, ale nic neobjevil. Ulice se zdála liduprázdná, ale vrata se nepřivřela ještě ani na čtvrtinu výšky. I když se už stmívalo, ještě bylo pořád dost světla, takže si nemohl být jistý, že ho při vytahování dítěte nezahledne třeba někdo ze sousedů.

Nehledě na to nemohl nechat vrata jen tak otevřená. Garáž byla hlídána domovním poplašným systémem, který byl ale po stisknutí dálkového ovladače garážových vrat automaticky deaktivován. Jeho dům byl teď zranitelný a za dané situace si nemohl dovolit někoho zavolat, aby se mu na vrata podíval. Rozhodně ne teď, když má v kufru pytel se svázaným dítětem. Holka znovu kopala: slyšel ji a viděl, jak se víko kufru pod nárazy vydouvá.

Ještě jednou stiskl tlačítko a vrata se jako zázrakem dala zase do pohybu. Doslova zadržoval dech, dokud nesjela skoro až dolů. Zastavila se asi pět centimetrů nad zemí, a i když nezaklapla dokonale, zvenku budou vypadat zavřená. Znovu se jim bude věnovat až ráno, a to už bude dívka mrtvá.

Ormsby rozsvítil světlo. Teprve teď otevřel kufr. Dítě v pytli sebou mlelo a vzpínalo se proti látce. Prve jí zvládl svázat kabelem pevně jenom ruce, nohy jí nechal prakticky volné, dokázal jí jen omotat holeně šňůrou od pytle. V jednu chvíli ji musel dokonce udeřit, aby ji omráčil, to ale nedělal rád a netoužil to opakovat.

Promluvil na ni.

„Když budeš dál vyvádět, budu tě muset uhodit,“ řekl, „a já tě nechci zranit. Bud' zticha a poslouvej mě.“

Dítě sebou přestalo házet. Viděl, jak se stěna pytle v místech, kde mělo ústa, pravidelně vydouvá a splaskává. Ozvalo se vzlykání.

„Chystám se tě vyndat z auta. Jestli budeš kopat, riskuješ, že vypadneš, a podlaha je tady tvrdá. A kdyby ses po mně pokusila ohnat, budu tě muset uhodit a já nerad mlátím děti. Kývni, jestli jsi mi rozuměla.“

Chvilku se nic nedělo a pak viděl, že dívka přikývla.

„Dobře. Teď ti pomůžu ven z auta.“

Opatrně se nahnul dovnitř, stále se však měl na pozoru a dobře udělal. Jen co ucítila, že se k ní přiblížil, pokusila se ho nohama nakopnout v naději, že ho koleny nebo chodidly treť do hlavy. Popravdě řečeno, obdivoval jejího bojovného ducha, ale nemohl připustit, že by mu zlomila nos nebo mu udě-

lala třeba jen modřinu v obličejí. Jakékoliv zranění by mohlo vzbudit nežádoucí podezření. Dokonce i v případě někoho tak bezúhonného, jako byl Roger Ormsby.

Poodstoupil.

„Varoval jsem tě,“ řekl. „Teď mě nutíš udělat něco, co se mi přičí.“

Dívka začala naříkat a svíjela se. Ormsby se právě napřahoval, aby jí hřbetem ruky jednu vrazil, když se nečekaně ozval domovní zvonek.

Ormsby naslouchal. Nikoho neočekával. Mohl zkusit zvonění ignorovat v naději, že ať už je to kdokoliv, po chvíli odejde. Na druhou stranu, pokud to byl někdo ze sousedů, který ho viděl zajíždět do garáže, bude vědět, že je doma. A jestliže se neozve, možná si soused bude dělat starosti. Poslední, co si přál, bylo, aby někdo zavolał policii.

A co když je už tohle policie? Mohl ho někdo zahlédnout? Ulice vypadala liduprázdně a nestřeženě, ale člověk si nikdy nemůže být jistý...

Domovní zvonek se ozval podruhé. Ormsby dívku praštil, aby ji zklidnil, a pak víko kufru zase zaklapl. Prošel domem a cestou rozsvítil v předsíni. Za proskleným okýnkem domovních dveří viděl siluetu vysoké postavy.

Ormsby se zastavil ve vzdálenosti dobrého půldruhého metru ode dveří.

„Kdo je?“ zavolał, ale odpovědi se nedočkal.

Přešlápl z nohy na nohu a dotaz zopakoval.

„Kdo jste? Co chcete?“

Člověk se konečně ozval. Podle hlasu Ormsby odhadoval, že by mohlo jít o černocho.

„Zásilka pro pana Colea.“

Ormsby si oddychl.

„To jste na špatné adrese,“ řekl. „Cole bydlí v čísle 1437 na druhé straně ulice. Tohle je 1436.“

„Víte to jistě? Já mám na dodejce třicet šest.“

„No tak to je špatně.“

„Do hajzlu,“ zaklel muž a Ormsby viděl, jak se silueta pohybuje a otáčí se směrem k ulici. „Vypadá to, že nejsou doma. Možná byste to mohl převzít a ušetřit mi zbytečnou cestu.“

Ormsby cítil, jak v něm plíživě narůstá neklid.

„Myslím, že nemohl,“ odpověděl. „Po setmění nikomu cizímu neotvírám.“

„Ještě není tma.“

„I tak.“

„Do hajzlu,“ zopakoval muž. „No dobře, tak hezkej večer.“

Odešel. Jen co Ormsby uslyšel, jak se kroky vzdalují, rychle přešel do obyčejného pokoje, aby se ujistil, že člověk opravdu zmizel. Doručovatel zásilky měl sako a nevypadal jako běžní poslíčci, s nimiž se Ormsby až dosud setkal. Když se však muž na chodníku na okamžik zastavil, bylo vidět, že má v ruce krabici. Zabočil doprava a zmizel za vysokým živým plotem. Ormsby vyčkával, ale poslíček se už znovu neobjevil.

Vrátil se tedy do garáže a otevřel kufr auta.

Na gumové podlážce ležel splasklý pytel.

Dívka byla pryč.

3

Opusťme teď Rogera Ormsbyho a nechme jej zírat do prázdného kufru jeho všestranně udržovaného vozu v garáži velkého, ale nenápadného domu s mnoha nevyužívanými místnostmi, jenž je ze všech stran obklopen úhlednými záhony s květinami, na které je Ormsby patřičně hrdý, protože kvetou téměř po celý rok a to především díky jeho nezměrné péči a množství hnojiva ze starých kávových sedlin...

A lidského popela.

O měsíc dříve bylo město Rehoboth Beach v státě Delaware svědkem odjezdu posledních letních hostů. Stánky rozesté po dřevěném pobřežním platu zavřely, stejně tak bary, restaurace a obchody, které žily výhradně ze sezonních příjmů. Tu a tam ještě vlála duhová vlajka, což je pro města vstřícná ke gay komunitě, jako byl Rehoboth, typické, ale růžový dolar je růžový jen do jisté chvíle. Jakmile dorazí do banky, už má zase svoji běžnou zelenou barvu.

V koupelně až na úplném konci města si právník Eldritch holil řídké vousy starým ručním holicím strojkem s plochou žiletkou. Jediné zrcadlo v celém domě bylo pouze v téhle místnosti, a to ještě šlo spíše jen o stěp, v němž nebylo možné zahlédnout celou tvář. Za koupelnou byla ložnice a pod schody domácí kancelář, kde právník usilovně pracoval na obnově svého archivu dokumentů, o který před několika lety přišel při výbuchu původního sídla kanceláře v Lynnu ve státě Massachusetts. Eldritch se už téměř úplně zotavil ze všech fyzických zranění, která při explozi utrpěl, ale zůstal už celkově křehčí. Tahy holicího strojku, který projížděl pěnou, už nebyly tak jisté a pravá ruka se mu stále mírně chvěla.

Z okna bylo skrze skupinku stromů vidět celkem obstojně až na oceán. Na trávníku stál muž zády otočený k domu. Byl to Eldritchův syn, ačkoliv starý právník se již dávno smířil s tím, že je jeho synem pouze podle jména. Už v okamžiku jeho narození mu cosi posedlo duši: do vínku dostal neklidnou letoru tuláka. Ať už od anděla nebo od ďábla, v žádném případě to nebylo lidské podstaty.

Doktoři se divili, že dítě vůbec přežilo: během porodu mělo okolo krku omotanou pupeční šňůru, která ho udusila. Chlapec se vlastně narodil mrtvý a jen díky bleskové pomoci asistujícího personálu se jej podařilo oživit. Eldritch a jeho tehdejší manželka – která se sotva dožila synových prvních krůčků – měli obavu, jestli nebude mít poškozený mozek nebo ho nepostihne jiná porucha. Dítě se však zdálo být úplně zdravé, jen bylo nebyvale tiché. V raném věku spalo noc co noc sedm hodin a Eldritch by spočítal na prstech jedné ruky, kdy ho slyšel doopravdy dětsky hlasitě vrskat. Jiní tátové tvrdili, že je to požehnání. I matky.

Ale on to za žádné požehnání nepovažoval: jeho syn *byl* mrtvý a v okamžiku, kdy jeho duše opouštěla tělo, mu ji nějaká neznámá síla vrátila zpět. Síla, která se Eldritchovi s postupem let stále nenápadně připomínala. I teď, po všech těch desítkách let, v něm bylo něco záhadného. Jak to postupem času rostlo a zrálo, měnil se i Eldritchův pohled na věc. Takže jen co se stal právníkem s minimální nezbytnou agendou občanských a kriminálních případů, začal se věnovat zkoumání lidského svědomí, sestavoval důkazní seznam jejich činů a záznamy předkládal svému synovi – bytosti, jež sama rozhodovala, zda se proti konkrétnímu jednotlivci má zasáhnout, či nikoliv. Člověk, co právě kouřil na trávníku, se stal vykonavatelem spravedlnosti, ačkoliv či spravedlnost to byla, si Eldritch nebyl vůbec jistý.

Sám Eldritch se řadil k luteránům, ale brzy se stal jen polovičatým věřícím a nepravidelným návštěvníkem kostela. Prakticky jen dvakrát do roka – na Velikonoce a Vánoce – si navlékl drahý kabát, který k těmto příležitostem nosil. Po ostatní dobu mu stvoření, jež skrylo svou pravou identitu pod masku jeho mrtvého syna, neustále připomínalo, že skutečný svět, jehož podobu měl Eldritch před očima, není žádným královstvím a tím méně rájem, jak stále dokola omílali věřící. Z toho mála, co Eldritch dokázal pochopit, vyplývalo, že Ten, jenž stvořil svět, už mnoho tisíciletí mlčí. Kdo ví, zda dokonce není mrtvý. (Snad, jak někdy tvrdil Eldritchův syn, když si vzácně dopřál tvrdý alkohol, jenž popustil stavidla jeho rouhání, spáchal v zoufalství sebevraždu, když viděl, čeho se dopustil.) Bůh, abychom dali stvořiteli jméno, je možná neviditelný a neslyšný, ale ostatní bytosti vyčkávají a naslouchají a není záhodno si takovými řečmi říkat o pozornost.

Kushiel, odpověděl syn, když se ho Eldritch ptal na pravé jméno, ale řekl

to s tak potutelným úsměvem, jako by i to bylo součástí kolosální vesmírné hry, ke které nebyl Eldritch přizván.

Kushiel: pekelný žalářník.

Ale ti, které lovil, ho znali jako Sběratele.

Eldritch se doholil a smyl si zbytky pěny z tváře. Stejně jako synovy prsty, jež byly nevratně poznamenány tmavě okrovými nikotinovými skvrnami z cigaret, i Eldritch cítil, jak na něm ulpívají příznaky vlastní smrtelnosti. Odér jeho těla se změnil, bez ohledu na to, jak moc dbal na osobní hygienu, nebo kolik vody po holení s vůní cedrového dřeva na sebe nalil. Pořád ho cítil. Byl to pach těla spějícího k zániku. Zápach bláta na dně zahánějícího rybníčku lidské existence. Mouchy už poletují kolem. Byl zvědavý, kolik času mu ještě zbývá. Moc ne. Cítil to v kostech.

Opatrně otočil zrcadlo reflexní stranou ke zdi. Sběratel – jak si i Eldritch zvykl svému synovi říkat – na tom důsledně trval. Zrcadlům nedůvěřoval. Jednou je nazval „pozorujícíma očima“. Eldritch to považoval za pověru, dokud se neodehrál ten incident s mrtvým dětským vrahem Johnem Gradym. Sběratel sebral v Gradyho bývalém domě zrcadlo, a ještě než ho před Eldritchem ukryl, na okamžik právníkovi umožnil, aby do něj pohlédl. Za konturami své vlastní tváře spatřil Eldritch ještě další obličej: vyděšený výraz Johna Gradyho doprovázeného dušemi mrtvých dětí, jenž se v okamžiku smrti jakýmsi způsobem zobrazil v zrcadle, ačkoliv sám byl přesvědčen, že spravedlnost je na něho krátká, dokud mu Sběratel neukázal, jak šeredně se mýlil.

Ale Eldritch věděl, že Sběratel viděl shlížet z lesklých povrchů i jiné tváře, a zvláště jednu, které se dokonce i on bál. Zpoza zrcadel se vynořoval Bůh podsvětí, Pán vos. Jestliže Bůh spal, Bůh podsvětí rozhodně ne. Ten všechno sledoval a čekal, až bude objeven.

Eldritch odešel do ložnice a oblékl si čistou košili. Měl v plánu zajít se podívat na film a pak se v klidu najíst v jednom z místních barů, který zůstal otevřený. Znovu četl de Montaignovy *Eseje*. Zjistil, že jsou útěšné.

Sešel dolů a z otevřených zadních dveří zavolal na Sběratele, že odchází. Ten se ani neohlédl, odpověď mu bylo jen sotva znatelné mávnutí ruky. Ještě před půl rokem by Eldritch takhle snadno neodešel, protože Sběratel by mu to nedovolil. V té době po nich pátral detektiv jménem Charlie Parker spolu s lidmi, kteří mu stáli po boku, a tihle všichni prahli po odvetě za smrt svých přátel, již sešli ze světa Sběratelovou rukou. Mezitím se však dobrali

jakéhosi příměří, takže teď žili ve větším bezpečí, ačkoliv Sběratel se měl před Parkerem i nadále na pozoru.

Někdy si myslím, říkal si Eldritch, že se Parkera bojí skoro stejně jako Boha podsvětí.

Právník nasedl do vozu a vyrazil po silnici na Rehoboth. Netušil ani, na jaký film se vydává. Věděl jen, že promítání začíná skoro vždycky ve stejnou hodinu. A také, že všechny filmy jsou víceméně stejné. Bude mu však stačit, že si bude moci posedět v potemnělém sále a na chvíli na všechno zapomenout.

Sběratel ještě jednou potáhl z cigarety a naslouchal vzdalujícímu se hučení otcova vozu. Na nebi se objevil nejužší srpek měsíce. Eldritchův syn sledoval třepotavý let jakéhosi umírajícího hmyzu, který svoji dráhu zakončil u nohou muže, jenž na Sběratele mířil zbraní.

„Věděl jsem, že přijdete,“ řekl, když se Charlie Parker vynořil ze stínu.

4

Sběratel se s Parkerem osobně nesetkal déle než rok, a proto se nestačil divit, jak se detektiv změnil. Nebyla to jenom fyziognomie, v níž se zračilo utrpení, kterým prošel, ale na jeho celkovém vzhledu se projevila i nedávná zranění, z nichž se ještě zcela nezotavil. Vypadal křehčí než dřív a v místech, kde ho téměř skalpovaly vystřelené broky, mu zešedly vlasy. Ne, tenhle člověk se nezměnil pouze navenek, ale i uvnitř, a tísnivý pocit, který Sběřatel v jeho přítomnosti vždy pociťoval a který doutnal jako žhavý uhlík, se rozhořel jasným plamenem. Parker už třikrát zemřel, když ho zasáhly výstřely, ale vždy se znovu vrátil jako živoucí biblické prorocství. Teď to byl někdo jiný: planul přesvědčením. Sběřatel mu to četl v očích, sršelo to z něj jako statická elektřina.

Ještě nikdy se neocítl tváří v tvář takovému nebezpečí jako teď.

„Jsou tady i vaši společníci?“ zeptal se Sběřatel.

Hleděl za detektiva a očekával, že tam někde spatří důkaz o přítomnosti Angela s Louisem, mužů, kteří Parkera doprovázejí, ale mezi stromy nikoho neviděl.

„Jsem tu sám.“

„Jak jste mě našel?“

„Po čichu.“

Sběratel instinktivně cukl pravou rukou s cigaretou, protože si uvědomil, že detektivova odpověď obsahuje nejen metaforickou část. Nějak ho vyčernal, ale rozhodně ne pomocí internetu nebo sítě donašečů. Ne, Parker ho našel díky neviditelným stopám. Před tímhle chlapem se už nikdy nedokáže schovat – pokud tohle setkání vůbec přežije.

„Dali mi slovo,“ začal Sběřatel. S Angelem a Louisem uzavřel dohodu, ačkoliv možná byl příliš důvěřivý, když očekával, že ji dodrží. „Slíbili mi, že nás s otcem necháte v klidu. Za to jsem jim pomohl najít ty, kdo na vás zaútočili.“

„Kdybych byl tenkrát ve stavu, že bych jim mohl radit, řekl bych jim, aby spolu s těmi, kdo mě zranili, zlikvidovali i vás.“

Něco však zůstalo nevyříčeno.

„Ale?“ zeptal se Sběratel.

„Byla by to chyba.“

„A to jako proč?“

„Protože se mi možná budete hodit.“

Sběratel se poněkud nuceně zasmál.

„Já se vám budu hodit?“ zopakoval. „A co vás vede k domněnce, že bych o něčem takovém chtěl vůbec uvažovat?“

Parker nehnul ani brvou, ruka s pistolí se mu ani trochu nezachvěla.

„Protože vy jste pes a psi potřebují pána. Hodlám si vás vycvičit.“

Cigareta dohořela Sběrateli skoro až k prstům. Upustil ji a opatrně pohnul nohou, aby zašlápl nedopalek.

„Co jste viděl, když jste pobýval mezi světem a zázsvětím?“ zeptal se.

„Viděl jsem jezero,“ odpověděl detektiv. „Mluvil jsem s mrtvou dcerou a šeptem ke mně promlouval duch mé ženy.“

„Co vám říkala?“

Sběratel si všiml, že se Parkerovi zachvěla víčka.

„Do toho vám nic není. Vám stačí vědět, jak se to vyvíjí tady a jak se tím pádem mění vaše postavení. Jsem už unavený neustálým ohlížením se přes rameno a sledováním, jestli se někde ve tmě neblýská vaše čepel.“

„Nemám v úmyslu vás zabít. A myslím, že jsem nikdy neměl.“

„I tak je mi celkem jedno, jestli po mně nebo po mých přátelích půjdete. Našel jsem vás jednou, najdu vás znovu. Přijdete, když vás zavolám, a uděláte, co vám řeknu.“

„Nebo?“

Ale v jeho otázce nezněl žádný vzdor. Byla to reakce člověka, který kapituloval a už jen hledá, jak ze situace vyjít se ctí.

„Předhodím vašeho otce FBI jako spolupachatele vraždy a pak jim pomůžu vás najít. Jste pro ně jako přízrak, ale tuší, že existujete. Já jim to dokážu. Ale budu to já, kdo vás, nebo to, co ve vás žije, zlikviduju. Odešlu to do nenávratna. Za to vám ručím.“

„Tuhle schopnost nemáte.“

„Že ne?“

Sběratel polkl.

„A když budu souhlasit?“

„Můžete si dělat svoji práci. Nemám čas ani zájem uvazovat vás na řetěz a zavírat na dvorečku, abych vás musel krmit. Ale až zavolám, přijdete.“

Sběratel sledoval plující mraky. Svíralo se mu hrdlo, jako by ho škrtil těsný límeček.

„Můžu si zapálit?“

„Jak je libo.“

Velice zvolna zasunul levou ruku do kapsy saka a vytáhl balíček cigaret a zápalky. Vložil si cigaretu mezi rty a zapálil si. Zhluboka potáhl, ale chuť ani vůně cigarety nestála za nic. Vyndal ji z úst a zklamaně na ni pohlédl.

„Tohle všechno děláte proto, že na vás sáhla smrt?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl detektiv. „Tohle všechno dělám proto, že se bůh probudil.“

Sáhl do kapsy, vytáhl mobilní telefon a hodil ho Sběrateli.

„Když bude zvonit, zvednete to. Až zavolám, přijdete.“

Sklonil zbraň. Dnes v noci už ji nebude potřebovat. Obrátil se ke Sběrateli zády a zmizel ve tmě.

5

Ačkoliv to teď ještě nevěděl, současná situace Rogera Ormsbyho byla přímým důsledkem rozmluvy u Rehoboth Beach a jeho následných činů. Když na to přijde, nic příjemného z toho pro něj nekoukalo.

Vlastně právě naopak.

V tuhle chvíli mohl nanejvýš sebrat prázdný pytel z kufru auta. Udělal to pohybem, jako by očekával, že pod ním přeci jen objeví nějakou zmenšenou postavičku dítěte. Pak se podíval pod auto a zjistil, že není ani tam. Škvíra mezi nedověřenými garážovými vraty a podlahou byla tak malá, že tudy se dívka protáhnout nemohla, a v celé garáži nebylo místo, kde by se mohla schovat, což znamenalo, že musí být někde v domě. Ve své situaci by nejspíš běžela rovnou k hlavním domovním dveřím. Musel ji tedy minout, když se po rozmluvě s poslíčkem vracel do garáže. Pravděpodobně se schovávala v kuchyni nebo v obývacím pokoji, jenž byl propojený s jídelnou.

Ormsby popadl zbraň ukrytou pod polici s náradím a pospíchal z garáže. Skoro jistě očekával, že každou chvíli uslyší řinčení rozbitého skla: domovní dveře byly zamčené a okna zabezpečená, takže jediný způsob, jak by dítě mohlo utéct, spočíval v rozbití okenní tabulky. Nakoukl do kuchyně, ale ta byla prázdná. Kontrolou schodů a patra se po bleskové úvaze ani nezabýval: nedávalo by smysl, aby běžela nahoru.

U dveří do obývacího pokoje se Ormsby zastavil. Závěsy byly zatažené a v místnosti panovala tma. Nechtěl riskovat, že na něj dívka odněkud zaútočí. V pokoji byla spousta těžkých předmětů – broušené vázy, lampy, bronzové sošky. I jediný a třeba nepřesný úder kteroukoliv z těchhle věcí by mohl mít za následek, že by šel k zemi dřív, než by se nadál, a pak by nebylo složité zaútočit na něj znovu.

„Slečinko, jsi tady?“ zavolal.

Nedočkal se žádné odpovědi, ale měl dojem, že zaslechl slabounké popotáhnutí.

„Hele, moc mě mrzí, že jsem tě uhodil, ale varoval jsem tě. A já jsem člověk, co nemluví do větru. Nechci ti už způsobovat další bolest, čestný slovo.“

Hodlal přijít s nějakou výmluvou, aby tomu, co se stalo, mohlo rozumět i malé dítě.

„Potřebuju nějaký prachy, to je všechno,“ pokračoval. „Chystám se poslat zprávu mámě a tátovi, oni mi zaplatí, co po nich chci, a pak tě nechám běžet. Mají tě přeci rádi, ne? Jestli jo, tak mi zaplatí a hnedle bude po všem. Mezitím se můžeš dívat na televizi a jíst, co máš ráda. Mám plný špajz a spoustu různých filmů. Dokonce i počítač, takže můžeš hrát hry. Co ty na to? Teď se ukaž, pak to všechno zařídíme a vymyslíme, jak tě vrátím rodině. Co na to říkáš? Jsme domluvený?“

Něco chladného se mu přitisklo ke krku. Nemusel to ani vidět, aby pochopil, že je to zbraň.

„Nejsme,“ ozval se mužský hlas a Ormsby v něm poznal člověka, s nímž jen před několika minutami mluvil skrz domovní dveře. „Myslím, že taková domluva je od samýho začátku nepřijatelná.“

Ormsby uvažoval, jestli by nemohl použít svou pistoli, tu ale držel v pravici a muž stál lehce vlevo za ním. Bylo by po Ormsbym dřív, než by se nadál. Šedovlasý v něm přesto nepropadal panice, nebyl tenhle typ člověka.

„Jste policista?“ zeptal se.

„Co myslíte?“

„Pokud jste policista, vstoupil jste do mého domu bez povolení.“

„Vy jste snad právník?“

„Ne, ale svá práva znám.“

„Díváte se hodně na televizi, co?“

„Čtu.“

„To vás ctí.“

„Nemluvte se mnou takhle svrchu.“

Muž do něj dloubl hlavní pistole.

„Upřímně, pane Ormsby, můžu si dělat, co se mi zlíbí, a vy uděláte, co vám řeknu. Začneme tím, že upustíte na podlahu pistoli, kterou držíte v ruce.“

Ormsby ho poslechl.

„Vy nejste polda,“ pokračoval.

„Trvalo vám docela dlouho, než jste na to přišel.“

„Co tedy chcete?“

„Vás, pane Ormsby. My chceme vás.“

My?

Obývací pokoj zalilo světlo a hlaveň Ormsbyho pobídla, aby šel dovnitř. V křesle uviděl sedět dívku zachumlanou do huňaté vlněné deky, kterou občas používal, když byla velká zima. Ve tváři měla pár podlitin, ale přesto nevypadala vyčerpáně. Ormsbymu vrtalo hlavou, jak je možné, že se nebojí, dokud nespátril muže stojícího za ní.

Byl neoholený a neurčitěho věku, takže mu mohlo být jak čtyřicet, tak šedesát, nejspíš ale něco mezi tím. Měl na sobě kabát od vojenské polní uniformy, dost starý a odrbaný na to, že klidně mohl pamatovat Vietnam. Ormsbymu na první pohled připadal jako bezdomovec a na okamžik ho napadlo, že se mu vloupali do domu, aby ho okradli. To ho vedlo k domněnce, jakkoliv ji brzy opustí, že by se z toho všeho přeci jen mohl dokázat vylupit. Má doma pár cenností a nějakou hotovost. Záleží na tom, jak moc otrlí ti muži jsou a jaké argumenty na ně budou platit. Kdyby v nich vytušil i jisté spády, mohla by se mu dokonce naskytnout příležitost nabídnout jim samotnou holku. Ormsbymu vlastně ani tak nezáleželo na tom, jak dítě zemře, hlavní bylo, *aby* zemřelo. Na tom by se s muži mohl domluvit později, hned jak si dokáže pomoci k nějaké další zbraní. Po domě jich měl poschovávaných pro jistotu víc.

Pak si Ormsby všiml, že muž za křeslem má levou ruku položenou na opěradle a dívka se ho za ní drží pravičkou, jako by jí před tělem tvořila jakýsi štít, z něhož čerpá sílu a odhodlání. Bylo zjevné, že ji mužova přítomnost uklidňuje. Že mu věří. Muž na Ormsbyho pohlížel netečným pohledem pastýře, jenž se právě chystá useknout hlavu hadovi, který ohrožuje jednu z jeho oveček. Pokud jsou to zloději, určitě nepatří k těm, kteří by ublížili dítěti. Ormsby vycítil, že jedna nadějná možnost vzala zasně. Všechno ale ještě není ztraceno, jen na to bude muset jít chytře. Ani na okamžik nedoufal, že si přišli pouze pro dívku. Byl tak dlouho opatrný, že považoval téměř za nemožné být si jen připustit, že by mohl být dopaden. A když se přeci jen touto eventualitou zabýval, vždycky si představoval lidi v uniformě nebo detektivy s odznaky. Ale tihle nic takového neměli.

„Sedněte si,“ přikázal mu hlas za zády. Ormsby se posadil do druhého křesla, což mu umožnilo konečně spatřit muže se zbraní. Byl vysoký, černý a holohlavý s lehoučkým náznakem prošedivělé bradky. Na rozdíl od toho prvního vypadal skoro pobaveně: jestliže menší muž by Ormsbyho, kdyby se mu naskytla příležitost, vyřídil jedinou ranou, tenhle budil dojem, že by si se svou obětí rád nejdříve trochu pohrál.

Zatímco Ormsby oba pozoroval a vyhodnocoval, jaké má šance, Šedovlasý se pokoušel rozluštit záhadu, jak se dostali dovnitř. Když o tom přemýšlel, zjistil, že to nebylo až tak obtížné. Zaseknutí garážových vrat nebylo jen náhodnou poruchou: tihle muži nějak unikli jeho pozornosti, a protože se vrata od garáže nedovřela, poplašný systém zůstal vypnutý. Zatímco se vybavoval s černochem u domovních dveří, druhý musel nějak nadzvednout garážová vrata, vniknout dovnitř a tu holku osvobodit. Pak šli dál do domu a byli na-prosto potichu. A když se Ormsby vracel k autu, pustil dovnitř kolegu.

Potom ale Ormsby uslyšel klapnutí domovních dveří a další kroky, které se přibližovaly. Osoba, jež se vynořila z haly, byla pouze průměrně vysoká a téměř hubená. Patřila muži, jenž se pohyboval jen zvolna a přitom se rozhlížel kolem s výrazem, kterým jako by říkal, že je zděšen tím, co vidí. A ačkoliv ho Ormsby slyšel přicházet a na vlastní oči viděl, jak vstupuje do dveří, připomínal dravce, který se snesl do jeho domu a krouží nad raněnou kořistí. Na prahu obývacího pokoje se zastavil a zaostřil nejprve na Ormsbyho a pak na dívku. Ormsby si všiml, že přitom mírně uklonil hlavu. Ten pohyb mu opět připomněl dravce. Při té příležitosti se mu vybavila slova, která slyšel už velmi dávno.

Budeš-li mít štěstí a budeš-li opatrný, zemřeš ve vlastní posteli a nikdo se nikdy nedozví, cos napáchal. Když se ale okolnosti změní – a ty se mění vždycky, je jen otázkou nakolik – pak tě ti, co po tobě jdou, možná najdou. A pokud se tak stane, nic jim o nás nepovíš.

Protože jsou horší věci, než být chycen.

Cizí muž konečně vstoupil do místnosti. Ve vlasech se mu zřetelně rýsovaly ojedinělé prameny šedin, ještě výraznější však byl chladný svit, jenž se mu zračil v očích.

Hluboko v Rogeru Ormsbym vyslovil Šedovlasý šepem jméno lovce a pokusil se skrýt v neprobádaných hlubinách svého srdce.

6

V hodně, hodně dávné minulosti mnohem mladšího Ormsbyho, kdy se mu dostalo prvního varování, že lovec možná jednou přijde...

Ormsby tomu neříkal vydírání, to by nebylo úplně přesné, ale výhrůžka tam byla. Jasně mu to vysvětlila žena, která se u něho objevila krátce poté, co zabil chlapce jménem Joseph Slocum, jenž udělal tu chybu, že utekl truchovat do kanalizační vpusti nedaleko domu, když se předtím pohádal s matkou.

Zápach spáleného těla ještě čpěl ve sklepe a nová hra právě začínala.

Ormsbyho překvapilo, jak moc toho o něm ta žena věděla: neznala všechna jména, jen dvě, ale její informace byly tak dalekosáhlé, že by ho zničily, zvlášť když byla schopná doložit je fotografiemi. Byl na nich on, jak unáší toho kluka. Vypadalo to, že je vyfotili skrz tónované sklo, a Ormsby si skutečně mlhavě vybavoval, že ve chvíli, kdy Slocuma zpracovával, parkovala nedaleko jakási dodávka.

Žena ale neměla v úmyslu předat své materiály policii. Místo toho nabídla Ormsbymu obchod: její mlčení na oplátku za protislužbu, kterou bude muset poskytnout, až o ni bude požádán. Ormsby souhlasil, protože neměl na vybranou. Uběhlo pět let a už začínal věřit, že jeho dluh je promlčen, když se žena znovu ozvala. Tentokrát mu rovnou dala jméno dítěte – dívky – a místo a čas, kdy by mohla být nejzranitelnější. Žena to dokonce zorganizovala tak, aby se matka dítěte zabývala v danou chvíli něčím jiným – ničím vážným, pouze vzplanuvší popelnicí –, čímž ale Ormsbymu poskytla časový prostor, který potřeboval.

Udělal, o co ho žádala. Ani se neptal na důvod, proč má dívka zmizet, protože si ho uměl domyslet. Nebyl žádný hlupák. Rodiče zmizelého dítěte nemají čas zabývat se ničím jiným než svým problémem, a když je to provedeno dobře, takový únos převrátí jejich život vzhůru nohama. V tomto konkrétním případě šlo o rodiče, kteří vytrvale obraceli lidi na víru, pláli pro ni a konali dobro, takže bylo nutné, aby byli svedeni z cesty. Ormsby tedy dívku unesl

a začal novou hru. Žena ho pak už nikdy nekontaktovala, kromě zmíněného varování o štěstí, opatrnosti a nutnosti zachovat mlčení za každou cenu.

Ted', jak se zdá, ona zkouška začala.

Parker prošel okolo Ormsbyho, aniž by mu věnoval jediný pohled, a přistoupil k dívce. Všiml si, že instinktivně sevřela Angelovu ruku. Parker před ní poklekl na koleno, jako když se člověk v pokoře sklání před svatým obrázkem.

„Ty jsi Charlotta, vid'?“ zeptal se.

Přikývla.

„Doma ti ale říkají Charlie.“

Znovu přikývla.

„Já se jmenuju stejně.“

Vypadala zmateně, ale Angel ji pohladil po ruce. „Je to pravda,“ ujistil ji.

„Můžu ti teda taky říkat Charlie?“

Dívka se podívala na Angela a ten přikývl.

„Ano,“ hlesla.

„Děkuju. Během několika minut zavoláme tvým rodičům a policii a řekneme jim, kam si pro tebe mají přijet. Nejdřív si ale potřebujeme promluvit tady s tím člověkem – jmenuje se Ormsby, ačkoliv tohle ti může být jedno –, protože si myslíme, že nejsi prvním dítětem, které unesl, a existují i další mámy a tátové, kteří přišli o své syny a dcery. My jim je nemůžeme vrátit, ale můžeme jim nabídnout trochu útěchy, když jim povíme pravdu.

Protože si ale umím představit, čím jsi prošla, možná nebudeš chtít čekat. Když mi tedy řekneš, zavoláme tvým rodičům hned a budeme doufat, že z pana Ormsbyho dostane všechno potřebné policie, až si ho odveze na stanici. Já ale tuším, že jim pan Ormsby nebude chtít nic říct. Jak vidíš, dopadli jsme ho trochu pozdě, protože jinak bychom mu nedovolili, aby tě unesl. Dokud ale někdo neviděl na vlastní oči, jak to dělá, možná by se mu podařilo z celé věci se vyhat. Lidé jako on umějí lhát velmi dobře. A pokud by se mu to povedlo, vyvlíkl by se ze zodpovědnosti nejen za to, co udělal tobě, ale taky všem ostatním dětem.

Je to na tobě, Charlie. Dáš nám čas, který potřebujeme?“

Přemýšlela usilovně a dlouho, tak dlouho, že si Parker v jednu chvíli myslel, že jeho prosbu odmítne a on bude muset dodržet slovo, které jí dal. Místo toho ale řekla: „Ano, můžete si s ním promluvit.“

Parker jí poděkoval a vstal. Sáhł do kapsy a podal jí mobil.

„Angel tě odvede do kuchyně, kde počkáte, zatímco já s Louisem a panem Ormsbyem zůstaneme tady. Je to tak v pořádku? Znáš číslo na mámu nebo tátu?“

„Znám obě.“

„V tom případě si jedno vyber a naťukej ho do tohohle telefonu. Kdybys dostala strach, nebo kdybys měla obavy, nebo kdyby se ti zdálo, že to trvá moc dlouho, prostě jenom zmáčkneš zelené tlačítko. Nikdo se ti v tom nebude snažit zabránit, nikdo se na tebe nebude zlobit. Jsme ale hrozně rádi, žeš nám dala šanci.“

Charlie se podívala na sedícího Ormsbyho a z její tváře číselá čirá nenávist.

„Počkám, dokud mi neřeknete, že můžu volat,“ oznámila.

Když vstávala ze židle, Angel ji nepřestával držet za ruku a doprovodil ji do kuchyně. Nechal Ormsbyho jen s Parkerem a Louisem. Jen co odešli, Parker si přitáhl přímo před Ormsbyho stoličku.

„Víte, kdo jsem?“ zeptal se ho Parker.

„Vetřelec v mém domě,“ odpověděl Ormsby. „Pedofil, který se sem vloupal se svými přáteli poté, co jsem před nimi tu dívku zachránil.“

„Jmenuju se Parker.“

„To je mi jedno.“

„Kolik dalších jste unesl?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„O Elizabeth Keynesové.“

Nad veškerou pochybnost to musela být dívka, kterou unesl jako protislужbu, splátku za svůj dluh.

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Lžete. V tomhle domě se ozývají vzdechy umírajících dětí.“

„Vůbec nerozumím jazyku, který používáte. Mně to zní jako hluk.“

„Cožpak vy se nebojíte, co vám můžeme udělat?“

„Chcete říct, že mě můžete zabít?“ zasmál se Ormsby. „To neuděláte.“

„Proč ne?“

„Protože kdybyste to udělal, přišel byste o mě. Nic byste neměl.“

„Můžeme vás mučit.“

Ormsby se díval mužům sedícím naproti němu vzdorně do tváře.

„Ne, ani tohle neuděláte. Nemáte na to.“ Ormsby kývl bradou směrem

k Louisovi. „Možná tady váš přítel ano, ale jsem přesvědčený, že vy mu nedovolíte udělat nic, co byste neprovedl sám.“

„Takže *víte*, kdo jsem?“

„Jak už jsem říkal vašemu kolegovi, hodně čtu. Viděl jsem vaši fotku. Víím, kdo jste.“

„Co myslíte, že se stane, když vás předáme policii?“

„Řeknu jim svoji verzi, jak jsem našel tu dívku ztracenou a vzal jsem ji domů. Možná mně uvěří, možná ne, ale dobrý právník vznesе tolik pochybností, že mě pustí. Policie bude pravděpodobně pátrat v mé minulosti a bude se snažit spojit se mnou všechno, co jim vy nebo někdo jiný napovídá, že jsem údajně udělal, ale na nic neprijdou. Já budu volný a děti, o kterých mluvíte, zůstanou dál pohřešované a jejich rodiče dál nebudou vědět, zda je mají oplakat, nebo se i nadále modlit za jejich návrat. Nejsem žádný mladík. Smrt mě brzy dostihne a se mnou odejdou všechna tajemství, která jsem kdy měl.“

„A co když vás policii nepředám?“

„Chcete říct, že odsud odejdete jen s tou dívkou? Ano, myslím, že to by šlo, ale nic nedostanete na oplátku. V tomto případě poptávka převyšuje nabídku, pane Parkere, a já neprodávám. Za žádnou cenu.“

Parker vstal. Ormsby sebou chtě nechtě trhl, ale detektiv jen prošel kolem něj a zastavil se až u francouzského okna v zadní části domu. Závěsy byly zatažené. Roztáhl je.

„Pane Ormsby,“ řekl, aniž by se otočil. „Šel byste sem, prosím?“

„Slyšel jste,“ houkl Louis. „Vstaňte.“

Ormsby se zvedl z křesla a došel k Parkerovi. Oknem viděl, jak na trávníku za domem stojí muž a kouří. To, co však okamžitě upoutalo jeho pozornost a přimělo ho, aby přešlápl z nohy na nohu, byla žena. Ormsbyho od ní dělila jen okenní tabulka. Měla na sobě rozedrané červené šaty, potřísněné a nasáklé krví, kšticí skalpovanou až na lebku a prázdné oční důlky. Její pokožka byla šedá a okolo úst svraštělá jako slupka seschlého jablka. Otevřela ústa a vycenila zuby, či spíše jen kořeny, ulámané až k dásním. Vztáhla po něm levou ruku a prsty přejela po okenní tabulce, až zaskřípěla. Zůstaly na ní krvavé šmouhy s kusy tkáně, jako by se na ni přilepily mrtvé mýry.

Za ženou se objevily další dospělé postavy a shlukovaly se okolo kouřícího muže, jenž si Ormsbyho prohlížel s mrazivým klidem.

„Policii vás nevydám,“ řekl Parker. „Vydám vás těmhle.“

Ormsby ustoupil od okna, dál od hrozivě vyhlížející ženy, která se po něm sápal. Po jistém úsilí dokázal promluvit.

„Co jsou zač?“

„Jsou to duchové bez slitování a víc v tuhle chvíli vědět nepotřebujete. Až se vás chopí, zjistíte zbytek.“

„A ten, co je s nimi?“

„Zosobněná spravedlnost: nástroj, který vás za nimi pošle.“

Ormsby si připadal, jako by se ocitl ve zlém snu.

„To není možné.“

„Můžete mu to povědět osobně. Myslím, že si vaše mudrování rád vyslechne.“

Zdalo se, jako by je člověk na trávníku slyšel, protože odněkud ze záhybů kabátu vylovil nůž, jehož čepel se v měsíčním světle ocelově zaleskla.

„Vy ho jen tak necháte, aby mě zabil?“

„Když budu muset, ale tím vaše problémy teprve začnou. Není úniku. Trestání je nevyhnutelné, a jen co se ocitnete na druhé straně za sklem, budete se dívat na někoho takového, jako jste teď vy.“

I v okamžiku ochromujícího strachu a konfrontace s realitou vlastního zatčení se Ormsby pokusil vyjednávat.

„Proč bych vám měl poskytnout, co po mně chcete, když mě stejně čeká tohle?“

„Protože teď to víte. Protože teď máte čas.“

„Na co?“

„Na pokání. Na nápravu. Ale ve chvíli, kdy vás předám tomu muži s nožem, o tuhle šanci přijdete.“

Ormsby se vzdálil od okna a usedl zpátky do křesla. Byl Šedovlasý a Šedovlasý byl on, ale obě jeho části měly strach z toho, co spatřily za sklem.

„Souhlasím,“ řekl, protože neměl na vybranou.

„Všechno přiznáte policii?“

„Ano.“

„Když nedodržíte slovo, přijde si pro vás,“ varoval ho Parker.

„Dodržím.“

„To rád věřím.“ Parker se teď obrátil k Louisovi. „Zavolej Rossovi. Pověz mu, že máme dalšího.“

Parker se vrátil k oknu do zahrady. Vypadalo to, že je tam Sběratel sám a stále kouří. Parker zavrtěl hlavou, Sběratel znechuceně odhodil nedopalek a zmizel v šeru.

II

Och! Kolik příkoří leží uvnitř toho malého kroužku,
jenž nazývá se snubním prstenem!

Colley Cibber (1671–1757), *The Double Gallant*

Člověk stojící v pozdně podzimním slunci, dezorientovaný z čerstvě nabyté svobody, byl hodně pošramocený, už když nastupoval do Mainské státní věznice, a roky strávené za jejími zdmi jeho poznamenané mysli a duši nepřidaly. K seznamu toho, čím byl obtížen, naopak přidaly jen další fyzická a citová poranění, a zvýšily jeho přání stát se neviditelným.

Když vyšel z vězeňských bran, nikdo na něho nečekal. Jeho právník mu nabídl, že někoho pošle, aby ho vyzvedl, ale kolem termínu jeho propuštění panovaly jisté zmatky – vypadalo to na nějakou chybu v papírech – a on se teď ocitl mezi několika vyvolenými vězni, kteří překonali byrokratické kořečko a byli propuštěni dřív, byť v jeho případě jen o několik hodin.

V jeho osobě se spojovalo více poloh: byl usvědčený zločinec, bývalý manžel, padlý hrdina.

A nevinný člověk? Snad, ale tolik ostatních tvrdilo totéž...

Možná bude mít štěstí a nikdo si nebude pamatovat jeho jméno. To by pro začátek udělalo všechno trochu snazším. Mezitím najde muže jménem Charlie Parker a poví mu svůj příběh. Měl u sebe noviny, které informovaly o zatčení Rogera Ormsbyho, člověka, který se bavil mučením druhých. Parker ho našel a bude mít pochopení pro to, že existují i další takoví.

Zastavila u něj vězeňská dodávka a on nastoupil. Zavezou ho k rocklandskému terminálu a tam nasedne na autobus společnosti Concord Coach Lines do Portlandu. Při propuštění mu dali padesát dolarů na jízdenku a dalších dvě stě čtyřicet, které si vydělal prací v dílně. Se členy vězeňské služby v dodávce nemluvil a oni se nebavili s ním. Byl sice vzorný vězeň, ale na tom nezáleželo. Věděli, za jaké zločiny seděl, a proto mu nedůvěřovali a neměli ho rádi.

Cestou si všimal padajícího listí, které mu připomínalo všechny ty zmarněné dny.

Z parkoviště ho z nablýskaného pick-upu chevy sledovali tři muži. Oni a jejich lidé už právě propuštěnému vězni všechno vzali. Byla mu ponechána jen jediná věc a o tu ho již také brzy připraví.

Vyrazili z parkoviště směrem na Rockland, a aniž věnovali vězeňské dodávce jediný pohled, předjeli ji. Když dorazili k rocklandskému terminálu, zaparkovali na Main Street a čekali.

Za chvíli přijela dodávka a vyvrhla jediného pasažéra. Ten odešel k telefonnímu automatu a kamsi volal. Poté si koupil kávu a koláček a čekal, než dorazí jeho spoj. Když se objevil, nastoupil. Muži ho sledovali do Portlandu. Jeden z nich vystoupil a odešel k terminálu, aby dohlédl na jeho příjezd. Propuštěného vězně tu přivítal velmi tělnatý člověk ve velmi velkém obleku, jenž mu byl přesto příliš těsný, vzal mu dokonce tašku a doprovodil ho do černého sedanu značky Mercedes.

Muž se vrátil do auta pronásledovatelů.

„Právník,“ řekl.

„Vypadá jako klaun,“ konstatoval člověk sedící na zadním sedadle. Měl rezavé vlasy a divoký výraz jako stvoření, jež ustrnulo na vývojovém stupni mezi zvířetem a člověkem v půli cesty.

„Snad, ale pořádně chytrý klaun,“ oponoval první.

Jen řidič mlčel. Padlého hrdinu neviděl už od soudního procesu a překvapilo ho, jakou nenávist k němu zase pocítil a jak moc si ho přál znovu trýznit.

Právník s propuštěným vězněm zamířili na Congress Street nedaleko Longfellow Square, kde se mísili lidé s různou výší příjmů. Existovalo zde poměrně zřetelné dělítka mezi nájemníky a těmi, které podporovala portlandská municipalita formou příspěvků na sociální bydlení. Vešli do jednoho z domů, a když odtamtud právník asi po dvaceti minutách odcházel, byl sám.

„Klesl hodně hluboko,“ poznamenal rudovlasý tvor.

„A bude hůř,“ dodal druhý. „Jen to ještě neví.“

Ted' poprvé promluvil i řidič.

„Já bych řekl, že ví.“

Muži odjeli. Věděli, kde ho hledat a kde si ho mohou kdykoliv podat. Ještě chvilku počkají – pár dní, o moc déle ne –, jestli se jim nenaskytne nějaká příležitost, jak mu připravit nové utrpení, anebo jestli to život vyřeší místo nich.

Nakonec jim možná bude ještě vděčný, až si pro něj přijdou.

8

Zvláštní agent Edgar Ross z newyorské oblastní pobočky Federálního úřadu pro vyšetřování přijel do Blue Smoke na Východní sedmadvacáté ještě téhož večera jen těsně po sedmé. Celý den se potýkal se zpožděním, takže byl překvapený, že do dveří restaurace vstoupil jen půl hodiny po termínu domluvené schůzky. Conrada Holta uviděl sedět u přeplněného barového pultu mezi lidmi, kteří sem zašli po práci, jak znuděně sleduje nějaké sportovní utkání na rozměrné televizní obrazovce. Mávl na Rosse, aby šel k němu.

„Díky, žeš mi podržel místo,“ řekl Ross místo pozdravu.

Zástupce ředitele máchl rukou, v níž držel sklenici Bloody Mary, směrem k davu mačkajícimu se u baru.

„Tos čekal, že si na stoličku položím kabelku? Jsem ochotný ti nanejvýš objednat drink, když už ses uráčil konečně dorazit.“

„Měl jsem špatný den.“

„A vzpomeneš si vůbec, kdys měl dobrý?“

„Vlastně ne. Gin s tonikem. Hendrick's, jestli ho mají.“

Holt objednal, barman se zeptal, jestli ho chce s okurkou, a Ross odmítl, protože byl přesvědčený, že nejlepší drink je čistý.

„Už chtěli pustit náš stůl,“ pokračoval Holt.

„Řekls jim, kdo jsi?“

„Radši jsem se spolehl na přirozený šarm.“

Ross dostal svůj gin. Jen co si dal první doušek, Holt zaplatil. Současně se objevila servírka s jídelními lístky a odvedla je ke stolu v zadní části podniku. Nehledě na hluk, který panoval u baru, dostali klidné místo u okna a v tuhle chvíli dokonce bez sousedů.

„Nevím, proč se vlastně dívám do jídelního lístku, když si dávám pokaždé to samé,“ řekl Holt.

„A to?“

„Smažené kuře. Jako předkrm opečené kousky trhaného masa, pokud jsou v nabídce. Většinou mi ale stačí to kuře.“